

sek, moj lepi nosek! Kje si — jojmene! kje si? Ukradli so te, umorili so te; v črno zemljo so te zakopali... Storž so mi pričarali v obraz, smrekov storž... O, moj nosek, moj lepi nosek! Tudi jaz bom umrl, ker brez tebe ne morem živeti... Nosek, nosek — moj lepi nosek!»

»Tiho bodi!« mu je rekel Kocelj. »Ne rjovi tako, ko ti pa ni treba! Saj ti povem po pravici. Jaz sem začaral tvoj nos, samo jaz. Začaral sem ga pa zato, da te kaznujem, ker si hotel izpustiti Anjaro Panjaro. Zdaj pa imaš, česar si iskal! Zaslužil si še kaj hujšega. Zaslužil si, da ti nos odrežem, da bi brez nosa hodil po svetu. Pa sem se te usmilil in sem ti pričaral smrekov storž v obraz. No, pa saj tudi s storžem nisi grd. Skoro bi rekel, da si zdaj lepši, ko imaš storž, kakor pa si bil takrat, ko si hodil s strašnim in neznanskim šilom med poštenimi ljudmi. Brincelj, le meni verjemil!«

A pritlikavec Brincelj se je valjal ves obupan po tleh. Tulil je na vso moč, ječal, se jokal in je vpil, vpil tako silno, da je šlo skozi ušesa: »O, moj nosek! O, moj lepi nosek!«

Mojster — skaza.

*Ko za praznik mamica
v kuhinji perilo lika,
našo malo Danico
nov likalnik silno mika.*

*Vedno gleda, da skrivaj
vzela bi likalnik v roke;
nič ne sluša mamice,
češ, da to ni za otroke.*

*Stopi v vežo mamica,
Danica likalnik vzame,
ga potiplje prej z rokó —
joj, kar kožo ji posname.*

*Pa po blagu gor in dol
se z likalnikom zažene,
jej, po blagu nelepe
proge so svetló-rumene.*

*S čim ji napak delo to
mamica je poplašala,
to vam sama Danica
skrivno bo nekoč izdala.*

Fr. Ločniškar.

